

XVII.

Thay vì đi nghỉ tại Nha Trang, cùng với ba mẹ, Thùy My xin phép về miền Tây thăm người bạn gái đang bệnh, đã bỏ học hơn một tháng nay.

Kỳ thực, đó chỉ là cái cớ để nàng về LX, nơi nàng chỉ nghe nói mà chưa hề đến. Đi xuống đó mới có thể dò tìm tin tức xác thực về Kỳ Sơn trước khi có quyết định thế nào đó cho dứt khoát với Kỳ Sơn. Lâu nay lòng nàng buồn bực không cách nào nguôi được.

Ba mẹ Thùy My chắc cũng đoán được ý con, nhưng với truyền thống cởi mở, ý thức và hiểu biết, nên họ đã giấu đi ý nghĩ của mình, cứ để Thùy My đi với mọi điều kiện thật thuận lợi, miễn sao nàng hết u buồn.

Xuống xe đò tại bến xe hành khách cách thị xã LX 1km, Thùy My dò hỏi xong, gọi một xe lôi đi về thị xã và ghé ngang qua tòa giám mục.

Ngồi trên xe đong đưa, nàng suy tính lại rồi bảo người đạp xe lôi đưa đến một khách sạn nhỏ. Nàng không muốn đến tòa giám mục trong y phục xốc xếch và đáng vẻ mệt mỏi do vừa trải qua chuyến hành trình xa gần 200km.

Ở khách sạn, tắm rửa chải chuốt qua loa xong, nàng hỏi thăm địa chỉ tòa giám mục. Nàng ra khỏi khách sạn và đi bộ tới đó, vì thị xã LX không lớn lắm, vừa đi bộ vừa có thể xếp đặt mọi ý tưởng để trình bày với các vị bề trên trong đó.

Nhìn đồng hồ mới hơn 16giờ, nàng tin là sẽ gặp được giám mục, hay ít ra một vị nào đó có thẩm quyền để có thể cung cấp chi tiết về Kỳ Sơn.

Ít khi tiếp xúc như vậy, Thùy My, một cô gái đoan trang nhưng lạnh lợi, ứng xử tốt, tự tin cộng với lòng khát khao, rạo rức muốn biết về người mình đang yêu say đắm, nên nàng dẹp bỏ để dành tính bền lễn, bối rối và ngại ngùng nơi một cô gái bình thường.

Tòa giám mục nằm bên cạnh nhà thờ chính tòa cao ngất xây theo kiến trúc hiện đại với tháp chuông sừng sững và độc đáo, hai cánh tay vươn lên không trung trĩu mền ôm lấy cây thánh giá.

Bước vào cổng tòa giám mục, Thùy My thấy có nhiều người đi lại, nàng suy nghĩ chốc lát, hơi bối rối. Nhưng rồi cũng đi đến

khung cửa lớn, tìm chuông để bấm. Lòng nàng cực kỳ giao động vì hồi hộp.

Có người bước ra hỏi:

- *Cô muốn gặp ai?*

Thùy My nhìn người hỏi. Dáng đàn ông thanh tú nho nhã, có lẽ một linh mục.

- *Thưa, tôi muốn gặp đức cha.*
- *Đức cha đi vắng suốt tuần nay, thứ hai tới, ngài mới về.*

Người mặc áo sơ mi trắng ngắn tay ấy trả lời.

Thùy My:

- *Vậy tôi xin gặp một cha nào đó cũng được!*

Người kia nói:

- *Nếu thế thì chỉ có tôi, vì các cha khác bận, xin mời cô vào phòng khách!*

Linh mục chỉ hướng phòng khách rồi nhanh nhẹn đi trước. Thùy My theo vào.

Ngồi xuống ghế, vị linh mục tự giới thiệu:

- *Tôi là phó xứ chính tòa, tôi sẽ thưa lại với đức cha những gì cô cần.*

Thùy My cảm ơn rồi nói:

- *Con là người từ thành phố xuống. - Nàng đắn đo xem có nên nói tên thật của mình không. Nàng nghĩ là nên giấu – Con tên là Thu Hương, ở họ đạo Thánh Tâm của cha Lê Văn Vương. Con hỏi vậy thôi chứ câu chuyện của con không cần gặp tới đức cha.*

Cha phó đỡ lời:

- *Không sao! Vì đức cha cũng dễ gặp lắm! Ngài cởi mở và thích lắng nghe.*

Thùy My được mời nước. Nàng cảm thấy dễ chịu và tự nhiên hơn. Nàng nói:

- *Chuyện chẳng có gì, con muốn hỏi về một người để biết có trong danh sách đại chủng sinh thuộc giáo phận LX này hay không.*

Vừa nói xong nàng giật mình vì đã đi thẳng vào vấn đề quá nhanh không như dự định.

Nhưng tính của nàng bao giờ cũng thế, cho nên nàng nói tiếp liền sau đó:

- *Thưa cha, người đó tên là Mạch Kỳ Sơn.*

Cha phó có vẻ ngạc nhiên, nhưng hình như ngài cố làm ra vẻ thản nhiên.

Thùy My tiếp:

- *Con có nhiều điều thắc mắc về người này, nên từ thành phố con đi thẳng về đây để tìm hiểu tận gốc hơn là tìm hiểu vòng vo.*

Cha phó gật đầu nhiều lần với nụ cười nhẹ và vẻ hài lòng:

- *Đúng! Tốt nhất là như thế, nghiêm túc và cẩn thận là như thế.*

Nàng như được cổ vũ, nên dễ dàng để nói tiếp:

- *Nhưng ở người ấy có nhiều điều bí ẩn, con không sao hiểu được, và con không đặt sự tin tưởng ở nơi đâu cho bằng ở các cha nhất là ở tòa giám mục như thế này.*

Cha phó nghiêm trang nói:

- *Rất cảm ơn, nhưng tôi có cần phải đề dặt để xin cô cho biết thêm về mình nữa không, vì đã có rất nhiều người đến đây hỏi về thầy Mạch Kỳ Sơn.*

Thùy My hơi do dự, rồi nói một cách thận trọng:

- *Thưa cha! Con có mối quan hệ bạn hữu với Mạch Kỳ Sơn như... Con thường giao tiếp với anh ấy, nhưng...*

Cha Phó trấn an:

- *Cô cứ yên tâm! Tôi biết việc gì nên nói, việc gì nên giữ.*

Thùy My im lặng. Cha Phó kiên nhẫn.

Ông nhìn cô gái một cách thấu suốt. Dù còn trẻ, nhưng ông có vẻ dày dặn kinh nghiệm. Nhìn ông, nàng có vẻ yên tâm ngay từ đầu. Bây giờ, nhìn lại ông một lần nữa, bản tính nhạy cảm, trực giác và tinh tế bảo nàng nên nói. Nàng hồi hộp.

Cha Phó đáp:

- Có!...Kỳ Sơn đang tu một cách gương mẫu, dù... hiện giờ Thầy ấy đang gặp phải chuyện khó. Khó lắm! Chúng tôi đang cố giúp Thầy ấy vượt qua.

Thùy Mỹ dù có chuẩn bị trước mà vẫn nghe con tim đau thắt lại từng con, mồ hôi rịn ra trên vầng trán.

Lấy lại bình tĩnh, nàng hỏi thêm:

- Thưa cha, nghĩa là anh ấy -nàng thay đổi cách xưng hô- thầy Kỳ Sơn đang tu một cách gương mẫu... và đang gặp nhiều khó khăn... nhưng khó khăn ấy là gì?

Vị linh mục nửa muốn trả lời, nửa muốn không, nhìn cô gái cách đắn đo.

- Nghĩa là bị vu cáo đủ ... mọi điều...

Thùy Mỹ tròn xoe đôi mắt nhưng tuyệt đẹp:

- Nhưng cụ thể là điều gì ạ?

Cha Phó có vẻ muốn thẳng thắn:

- Về chuyện tình cảm.

Thùy Mỹ nghĩ: Thôi đúng rồi! Đúng với bản tính ích kỷ của Kỳ Sơn rồi còn gì! Không cần hỏi thêm chi tiết, nàng bạo dạn:

- Thưa cha, xin cha cho biết Thầy ấy hiện giờ đang ở đâu?

Cha Phó đáp ngay:

- Ở họ đạo Mỹ Phong, cách đây độ 100 cây số, qua hai con sông lớn gần biên giới Việt – Miên.

Vừa nói, ông vừa suy nghĩ một điều gì đó. Rồi như đã nghĩ ra được, cha Phó bảo với Thùy Mỹ bằng một giọng ân cần:

- Hay là cô gặp cha Bê Trên Đại Chung viện! May ra ngài nói rõ cho cô thêm, đồng thời cô cũng giúp được ngài cái gì.

Thùy Mỹ suy nghĩ thấy không cần, nàng thưa:

- Thưa cha, không cần ạ! Con đến đây chỉ với mục đích như đã thưa với cha.

Nàng chân chò. Muốn hỏi thêm, nói thêm, thổ lộ thêm lại vừa muốn đi về thành phố ngay bây giờ.

Vị linh mục cũng do dự không kém.

Cuối cùng, cả hai chia tay ở phòng khách.

Ra đường, nàng đi như một cái máy, lạc đường nhiều lần mãi đến 19 giờ hơn, nàng mới về đến khách sạn. Mệt nhừ, nàng khóc vùi trên chiếc giường trải drap trắng của khách sạn.

Đêm đến, nàng mệt lắm mà vẫn không thể nào chợp mắt được, bởi chập chờn quay quắt với hai ý nghĩ mâu thuẫn nhau, một là về thành phố gạt bỏ hết mọi chuyện, không bao giờ nghĩ đến Kỳ Sơn nữa, hai là đi đến nơi Kỳ Sơn ở cho biết, đồng thời để xem anh ấy sẽ phải trả lời ra sao với nàng.

Nàng thiếp đi trong cơn mệt mỏi lúc gần sáng.

Sáng hôm sau, nàng ra xe và nhất quyết đi đến họ đạo Mỹ Phong, sau khi dò hỏi đường đi nước bước thật cẩn thận.